

Vasko
Pregelj
oprema

Miroslav Florijan

MARČEVE VIGILIJE

Zgodi se —
človeku ne ostane niti za cigarete,
za vbračje peresce,
za kapljico dežja.

Obrne žepe narobe,
je suhi.

Stisne se k noči,
k njeni nerazpoznavnosti
tudi sam je noč
z bučnimi vodami.

Dihajoča noč.
Kapljico
za kapljico
destilira
zlato dež.

Vitezslav Nezval

PRAPORČEK

Beli labodi
Na Saint-Germain de Prés
Kavarnice in mlada dekleta
Ljubijo ta pajčolanasti ples
Kavarna Pri dveh mislecih
Kot gledališko kukalo
Mi dovoljuje da sledim stopinjam
Sestnajstletnic

Angel ali Kitajec
V poulični pokrajini takoj po dežju
Se vsede v avtomobil
Precizen kot njegova znamka
Sploh se ne bi začudil
Če bi iz cerkvice nasproti zletel
Sprevod kačjih pastirjev
Ali če bi se razblinil

Kot mavrica deklet
Ki so pobarvana
Kot višnjeva drevesa
Ali livade ob petih popoldne

OB IZIDU MONPARNAŠKEGA POKOPALIŠČA

Ob zidu montparnaškega pokopališča
sem se ustavil nekoč zvečer in hitro odšel
Naprej nisem mogel naprej nisem šel

Tam leži pesnik Cvetja zla
in tako dalje
Pozdravimo umrle kralje

Pesnik
ko bi živila tvoja nervozna ušesa
bi vsak dan poslušal
svoje pesmi svoje pesmi svoje pesmi v tisoč variantah
Kaj ni to noro?
Smrt ni največje zlo
Morda bom čisto oglušel zaradi vašega zmerjanja skorci
morda pa že vem skozi katera vrata se bom odplazil
danes sem naglušen

Pesnik
to je bil vedno problem tudi danes
čveti otrpli jezik

prevod
Denis
Poniz

Marko Kravos

VOJNA

I.

Razmajane bilke dreves
priklanja veter k tlom.
V lesketanju bliskov jezdec
njegov konj hlasta z zobmi,
bliža se z gromom obdan.
Nebo krvavi v nesrečnih kapljah
in človeški prah postaja blato.

II.

Zvezde so se razvrstile v polju
in korakajo.
Hladno svetijo, trde so,
vse enake.
Potem padejo k tlom
in so kuga.

Vsi ki nanje prisegajo,
bodo izbruhali svoja postana čreva.

III.

Zdaj ve: Tó je!
Njegov zadnji krč
pusti v travi senco.
Sonce visoko
jo raztaplja.

IV.

Kdor drevje požiga,
naj oslepi!
Kdor ptico zadavi,
naj mu roka odmre!
Tisti ki jo je ubijal,
ostane sam s seboj.

V.

Vse nepotopljivo
utone.
Sama koraia
bo otok.

ARHEOLOGIJA

ALEKSANDRU

Arheologija
Aleksandru
Zobe nohte
odtrgavamo
vrsto
za vrsto.

Krsta in krsta
vedno manjša v večji —
končno
nekakšen smolnati Tutankamon
bog.

Snemamo mrtvaško oglavnico
val za valom
previdno razbiramo povodenj,

in sama glina
poljubujemo se z nerojenimi vnuki

ROD

Zena,
iz krila ti raste pšenica,
pojdem in spečem iz tebe kruh.
Vso te bodo pojedli
vnuki in pravnuki in še ne rojena mesta
drobtinice bo dobil ogenj.

ZAZNAVA POVODNJI

Zaznava povodnji
Noč.
Selest listja.
Pogledala si —
in zagrmelo je.

Potem se je odprlo nebo.
(Tedaj smo vzeli Brehna
s tisto božjo golaznijo
pa tudi peščico prodca
za žabice.)

Zjutraj pa je bil naokoli
samo
velik prstan vode.

Pripovedovali smo si
tuje počasne besede,
najbrž hebrejske —
in beli angeli
so mežikali
z neonskimi očmi.

Štirideseti dan
je tiho brenčalo. Jaz pa
sem si žvižgal kot brusar nožev.

V vlažen in počasen veter
si lahko spustila
cigaretni dim,
sivo golobico.

VIETNAMU IN ZDAJ ŠE ČEŠKOSLOVAŠKI